

De love affair van een Hollands huis

High Style in the Low Countries

Suzanne Allard

Fotografie:
Frits van der Gonde

De love affair van een Hollands huis

*High Style in the
Low Countries*

De love affair van een Hollands huis

High Style in the Low Countries

Tekst

Suzanne Allard

Fotografie

Frits van der Gonde

Suzanne Allard

Ruud Allard

INHOUD

Voorwoord
9

I
Hoe het allemaal begon:
Nieuwbouwleed en kriebels
17

II
Het feest kan beginnen:
Muizen en houtworm
21

III
Wederopbouw
25

IV
Op eigen kracht verder
35

V
Invloeden en inspiratie
50

VI
Stepping it up
59

VII
Back to the drawing board
83

VIII
The Earl of Grantham schiet te hulp
119

IX
Project tuin
131

X

Een nieuwe rol voor The Pheasants

192

XI

Adam & Co.

197

XII

A thing of beauty is a joy forever

204

XIII

Even terugspoelen

225

XIV

Kerst op The Pheasants

234

XV

Het post-Ruud-tijdperk

236

Nawoord

239

Leveranciers & Adressen

240

Dankwoord & fotoverantwoording

244

Verklarende woordenlijst

245

Colofon

248

VOORWOORD

Ruud is dood. Hij overleed nog maar kort geleden, totaal onverwacht.

Gos, da's nou ook geen gezellige binnenkomer denken jullie. Maar goed, het is wel de aanleiding voor dit boek. En *believe me*, dit is geen treurig boek!

Ruud was het die de droom liet uitkomen. Een fantasie die letterlijk met heel veel bloed, zweet en tranen, maar vooral met een enorme dosis liefde waarheid werd. Een soort doe-het-zelf Taj Mahal zeg maar: een tastbare uiting van affectie om mij maar te zien stralen. En *boy*, wat heb ik gestraald!

Dit is het verhaal van een lelijk eendje dat een zwaan werd: een varkensstal die een *extreme makeover* kreeg en ons grootste avontuur werd.

Suzanne Allard

Voor Ruud

1961-2018

*A Thing of Beauty
is a Joy Forever*

John Keats (1795-1821)

Cover voorzijde:

De zonnige gele bibliotheek met een Gainsborough chair in gele zijde, een Engelse halvemaantafel van circa 1800 en een heriztapijt in zachte blauwe en roze tinten.

Cover achterzijde:

Clockwise: De orangerie in de formele tuin; auteur geeft de moestuin water met Mr. Bingley; gecapitonneerde poef in de bibliotheek; Rosa scepter d'isle.

Pagina 2-3

Chinees behang, direct op de muur geschilderd, met een kleine chinoiseriespiegel en daaronder zilveren kleebrorstels en een handspiegel en twee Quainlong-kommen.

Pagina 4

Detail van het hemelbed in de master bedroom, met gordijnen van zware zijde en linnen. Op het bed ligt een spreij in gros point, met een patroon van bloemen en loof.

Pagina 6

Detail van een rolltop desk met daarboven een groot olieverf van St. George, patroonheilige van Engeland, terwijl hij de draak verslaat. De lijst is zelfgemaakt, van gefreesd MDF met daarop in klei een regency-reliëf van zwanen en acanthusbladeren en daaroverheen een laag bladgoud.

Pagina 7

Vergulde schildersezels met een portret van een heer in militaire outfit, 17e-eeuws, in een hoek van de bibliotheek. De lambrisering is gemaakt van de veertigerjarendeuren die we aantreffen op zolder en die waarschijnlijk ooit dienst deden in het huis. De paneeldeuren zijn op hun kant gezet en voorzien van een plint aan de onderzijde en een architraaf langs de bovenzijde, een zogenaamde 'dado'.

Pagina 8

Doorzicht vanuit de achterhal naar de keuken. De vloer in Versaillesrepen is gemaakt van antieke eiken planken. De longcase clock is Schots en de servieskast tegen de achterwand is gemaakt om mooie serviezen en zilver in te tonen.

Pagina 11

Verzameling zilver, kristal en porselein op een 18e-eeuws Hollands klapbuffet.

Pagina 12

Een Franse pendulette op een Adam-haardmantel in de zittkamer.

Pagina 16

Edwardian tafeltje en Kantonese vaas in een hoek van de woonkamer.

Deze en de vorige pagina

Detail van het stucplafond in de zittkamer.

I

Hoe het allemaal begon: Nieuwbouwleed en kriebels

Net als elk jong stel moeten Ruud en ik onze wooncarrière ergens beginnen. Vooral druk met elkaar en onze banen kiezen we voor lekker praktisch en voorspelbaar: ons eerste eigen huis kopen we in het weinig inspirerende Nieuwegein. Alle kwaliteiten van zo'n gemeente ten spijt, is het al snel duidelijk dat we er niet willen blijven.

Oh England, my Lionheart

Onze eerste experimenten met eigen stijl zijn vermakelijk maar weinig opmerkelijk. We grazen de geijkte woonboulevards af en dobberen mee op de hypes van het moment.

De aanleiding is verloren gegaan in de tijd, maar op een gegeven moment heeft Ruud een *brainwave*: hij vindt dat ik Engeland maar 's moet zien, dat zal me wel liggen. Hij is er een paar jaar eerder met vrienden geweest om het moederbord van zijn zelfgebouwde computer te kopen en 'het had wel wat'.

En dat blijkt het understatement van de eeuw. Een *city trip* naar Londen en een zomervakantie in de West Country later zijn we bekeerd tot de Anglofilie. We raken zo hals over kop verliefd op het land en zijn eigenzinnige kijk op design en stijl en *life in general*, dat we er thuis ook iets mee willen. Dat geeft enigszins komieke effecten in een typisch Vinex-huisje, maar dat mag de pret niet drukken. Bloemetjesgordijnen en antiek doen hun intrede en Ruud experimenteert voor het eerst met houten constructies, al zijn ze nog zo mal. Al met al begint er wel iets te kriebelen: we beginnen te verlangen naar een ander canvas om op te schilderen, een huis dat meer ziel heeft en vooral meer karakter. Bovendien begint het overvolle Nieuwegein ons op de zenuwen te werken. We dromen van weilanden, koeien en rust.

Wild thing

Net in de tijd dat 'wild wonen' een ding begint te worden, werk ik bij de NVM, de Nederlandse Vereniging van Makelaars. Perfecte uitvalsbasis voor de zoektocht naar ons droomhuis, tenminste in theorie. Vlak voor de geboorte van Funda hanteert de NVM nog steeds het 'papieren' uitwisselingssysteem: deelnemende makelaars, maar ook het personeel van de verenigingskoepel, kunnen zich abonneren en krijgen wekelijks uitsneden van de nieuw aangeboden objecten in een vooraf aangegeven categorie. Ik meld me aan en elke vrijdag nemen Ruud en ik het stapeltje kanshebbers door en besluiten we welke huizen we in het weekend gaan bekijken. De spanning tussen wens en werkelijkheid is van alle tijden, want zoals nu iedereen lamenteert over de blokkade voor starters op de woningmarkt, zo lopen wij ook in de *nineties* in een betonnen muur van onmogelijke woonwensen.

We hebben onze zinnen gezet op het platteland en iets als ‘terug naar de natuur’. Maar ja, iedereen is het kind van zijn tijd, dus ook wij blijken op jacht naar een graal die iedereen zoekt: een niet gerenoveerd ding in het landelijk gebied, liefst met wat land erbij. En zo begint een zoektocht van bijna drie jaar, met alleen sporadisch een object dat net genoeg potentieel heeft om erop te bieden of dat net betaalbaar genoeg is voor onze beperkte middelen. Meestal loopt het faliekant mis en worden we uitgeschakeld door de concurrentie.

Conjunction at last!

En dan, op een druilerige novemberavond, gaan we toch maar weer kijken bij een adres in Everdingen. De ontluisterende omstandigheden ten spijt slaat er een vonkje over: dit zou ‘m kunnen zijn! We melden ons overmoedig aan de voordeur zonder afspraak en de verkoper laat zich prompt ontvallen dat zijn huis eigenlijk pas over twee weken in de verkoop gaat. YESSSSS! Hoera voor de NVM en het uitwisselingssysteem! Deze keer zijn we er als eersten bij.

Twee dagen later hebben we bij daglicht onze eerste bezichtiging. We worden verwelkomd door een fazantenhaan en -hen die op de oprit scharrelen. We zijn helemaal verkocht: hoe wild wil je het hebben? Als dit geen buitenleven is dan weten we het niet meer. In het hoofd van Ruud ontstaat die dag al een grof idee van wat we met het gebouw kunnen. We kliederen met latex over een foto van de voorgevel en het visioen openbaart zich: we weten waar we naartoe willen en dit is de kans waarop we gewacht hebben.

Een dikke week later sluiten we de koop. We moeten nog bijna een jaar wachten op de oplevering maar dat hebben we er graag voor over. Bovendien: wat zijn nou tien maandjes? Er is zóveel te doen en te ontdekken en plannen.

Vergunningsperikelen en een biljart in de kamer

Al snel daalt de realiteit weer neer en blijkt het regeljaar nog knap krap. We leven ons natuurlijk uit op fantasieën voor het interieur, maar veel belangrijker is het nemen van de horden van het verbouwingstraject. Even voor het beeld: we hebben een schuur uit 1926 gekocht, niet bepaald van uitmuntende bouwkundige kwaliteit en tamelijk bouwvallig. Het gebouw is in 1946 – in de naoorlogse crisis – deels in gebruik genomen als woonhuis. Voor dat doel is er een hotse-flotse brandmuur bij het eerste spant opgetrokken en zijn er wat pogingen gedaan om de voormalige varkensbehuizing ‘gezellig’ te maken met glas in lood en een heel curieuze voordeur met NATO-ster, waarschijnlijk een erfstuk van een update in de sixties. Een tweede poging tot hergebruik is van recentere datum, de negentiger jaren, als een jong gezin het bouwwerk koopt en een heldhaftige poging waagt om er een nieuwbouwhuis van te maken. Vader van het gezin en tussenpaus in kwestie is caravanbouwer en hij benadert de verbouwing conform: de steense stalmuren krijgen triplex voorzetwanden met piepschuim isolatie erachter en de balkenlagen verdwijnen achter plastic schroten. Het dak is volledig ongeïsoleerd, de vloeren nog deels leem en de ramen en deuren nog origineel. Los van het feit dat we meer smoel willen voor ons hoes, is er een absolute noodzaak om de boel grondiger aan

te pakken en de hele handel te strippen tot het casco. Geen sinecure voor twee groentjes maar *what the heck*. We zijn in het diepe gesprongen dus nu moeten we zwemmen.

Overmoedig brengen we één bezoek aan een architect om advies en begeleiding van de verbouwing, maar de *fee* is zo hoog dat we die luxe laten varen. Dan maar zelf aan het rekenen en tekenen. Dat lukt wonderwel goed uiteindelijk, dus de vergunning gaat in behandeling en het welstandstraject start. Gelukkig worden we niet gehinderd door ervaring dus we hebben nog geen benul van wat komen gaat.

Natuurlijk moeten we concessies doen met ons plan. De kapellen moeten anders en er worden extra detailtekeningen gevraagd. Allemaal te doen. Dan laat de welstandsgedelegeerde weten dat hij ons wil spreken. Ruud heeft een klus in Den Haag dus ik word afgevaardigd. Natuurlijk bega ik de klassieke blunder: ik heb een mening en geef die vrijelijk. Oeps. Het toch al stroeve gesprek crasht als de deskundige zich laat ontvallen: 'wie denkt u wel dat u bent mevrouwetje?!' Ik ga met knikkende knieën en nogal down naar huis om verslag te doen. Het is duidelijk dat we vastlopen: voor argumenten als 'de deur zit niet in het midden' is geen repliek te bedenken. Vooral niet als de deur daar al zit sinds 1946 en we eigenlijk geen enkel bestaand gat in de gevel wijzigen. We zitten een beetje in zak en as en besluiten uiteindelijk maar gewoon mee te deinen met het deskundig advies: prima, doen we het anders!

Tussen de bedrijven door staan we bloot aan de evidente twijfels van onze omgeving over de weg die we zijn ingeslagen. Ouders, andere familie, vrienden en collega's zijn niet erg overtuigd van onze kans op succes. Vaders en moeders hebben er slapeloze nachten van en we worden enigszins vermanend en hoofdschuddend bejegend. Een jeugdvriend, die zijn expertise als ingenieur inzet om een bouwkundige beoordeling van ons nieuwe bezit te formuleren, waarschuwt ons al tijdens de onderhandelingen over een breuk in het fundament en hoe dat het huis zomaar in twee stukken zou kunnen splijten! Voor ons geestesoog zien we de voorgevel al naar voren hellen en te pletter vallen op de oprit.

In de tussentijd is het natuurlijk wel feest als het gaat om het opsnorren van leuke dingen voor het nieuwe huis. Meer dan ooit tevoren struinen we vlooiemarkten en veilingkijkdagen af en slepen we trofeeën naar onze Nieuwegeinse *headquarters*. Tegen de lente staat het er zo vol dat we een soort omleiding moeten volgen om van keuken naar zithoek te komen. Midden in de niet al te grote woonkamer staat een enórm bureau, een partnerdesk met een groen laken werkvlak. Het lijkt net of we een pooltafel in huis hebben. Poes Gizmo vindt het allemaal wel geinig en kiest het laken als een ideaal platform om te slapen en op de loer te liggen.

Het bouwproject is natuurlijk ook een perfect excuus om een werkvakantie naar Engeland te plannen. Ruud mag van zijn baas een nieuwe leaseauto uitzoeken en we kiezen een Rover waar we een tweedaagse reis naar een voorstad van Londen bij cadeau krijgen. Met gehuurde skibox op het dak stropen we alle bouwmarkten en interieurzaken van Kingston-upon-Thames af en natuurlijk pakken we ook het *decorators*-walhalla van Chelsea mee, al is het maar om ideeën op te doen. We keren terug met een Rover die bijna door zijn assen zakt, maar we hebben de buit binnen: van wc-potten tot muurtegels en van vloerbedekking tot twee heuse openhaardombouwen. Gaaaaaaf!

II

Het feest kan beginnen: muizen en houtworm

Eindelijk is het dan tijd voor de sleuteloverdracht. Onze laatste nacht in Nieuwegein slapen we op een stel matrassen in een verder leeg huis. Onwillekeurig realiseren we ons dat we een gespreid bedje opgeven voor een onzeker avontuur: ons nieuwe thuis is niet meer dan een nauwelijks bewoonbaar kot dat al zijn geheimen nog moet prijsgeven.

De dag van de verhuizing is zonnig en alle twijfels vervliegen weer zo snel als ze gekomen zijn. Al onze bezittingen zijn in opslag gegaan en we leggen ons erbij neer dat we de komende maanden met twee borden, wat bestek, een Ikeabankje en ons bed moeten overleven. Via de aannemer hebben we een bouwkeet gehuurd die een week later geplaatst gaat worden. Daar gaan we in huizen tot het casco weer wind- en waterdicht is en de eerste ruimte bewoonbaar.

De eerste nacht in Everdingen is episch: we besluiten één keer in het onverbouwde huis te slapen en doen geen oog dicht: de hele nacht hebben de muizen een party tussen de balken en de plastic schroten. Ze racen van links naar rechts en piepen en gillen indringend. In ieder geval worden we bevestigd in de overtuiging dat alles gestript moet worden. Een kwestie van *all systems GO*.

Inmiddels hebben we wel een genereus aanbod van vrienden gekregen: zij gaan drie weken naar Sri Lanka en in die tijd kunnen we in hun huis trekken terwijl we gaan slopen. Het is heerlijk om 's avonds terug te kunnen gaan naar een schoon en gezellig huis waar we ons kunnen ontdoen van al het bouwstof.

Slopen is een slopend klusje. Wekenlang rukken we, al dan niet met hulp van familie en vrienden, onverdroten plafonds en voorzetmuren weg en hakken we opgehoogde betonnen vloeren en draagmuren aan stukken. De ene puincontainer na de andere wordt afgevoerd. Na verloop van tijd beginnen we ons af te vragen waar we eigenlijk al dat geld voor hebben betaald: er staan alleen nog vier muren met ontelbaar veel gaten. Het dak is inmiddels ook teruggestript tot de sparren en tijdens de striptease zijn er wel wat probleempjes aan het licht gekomen. In letterlijk elke wandcontactdoos zit een muizennest met minuscule babymuisjes en de verdiepingsvloer is flink aangetast door houtworm. Onze overbuurman en aannemer betitelt het probleem als 'koeiendamp', de plaatselijke wijsheid dat een houten constructie die erg lang aan de mestdampen van vee is blootgesteld zijn stevigheid verliest. Dat blijkt een accurate diagnose want Ruud zakt prompt door de vloer van de hooizolder.

Dat roept om drastische oplossingen dus we halen alle elektrische infrastructuur weg om opnieuw te beginnen en ik krijg de taak om al het aangetaste hout van spanten, balken en vloerdelen te behandelen met een kerosineachtig bestrijdingsmiddel, vóór de timmerlui beginnen met het weer aanbrengen van vloerplaten, plafonds en dakbeschot. Knap vies werk, en mogelijk net zo ongezonder voor mij als voor de *bloody woodworm*, maar uiteindelijk is het geklaard en kunnen we zowaar gaan denken aan opbouwen in plaats van afbreken.

Magnus

De vorige bewoners hadden een konijn voor de kinderen. Het konijnenhok staat nog steeds in de tuin maar wij veronderstellen dat het konijn is meeverhuisd. Dat blijkt anders te zitten: het voedstertje heeft de vrijheid gekozen en heeft een *fling* gehad met een wild konijn uit de polder. En nu heeft ze een nestje geworpen in het achterhuis, de voormalige paardenstal, waar wij onze opslag van bouwmaterialen hebben gestationeerd. Tijdens het zoeken naar een stuk hout ontdekt Ruud de kleine kale konijnenbaby's en natuurlijk ben ik in alle staten. Wat moeten we in godsnaam doen om de moeder haar taak te laten vervullen, want de kleintjes liggen af te koelen. Kort daarna wordt moeder konijn gesignaleerd tussen de bouwvakkers, waar ze onverstoorbaar rondhupst over de kersverse betonvloer. Ze toont weinig interesse voor haar kroost en verdwijnt weer spoorloos. Wat te doen met de jongen? We besluiten het hele nestje te verplaatsen naar een plekje onder de grote notenboom op het gazon, zodat moeder er 's nachts bij kan als ze terug mocht komen. De volgende ochtend is duidelijk dat ze niet is geweest en er zijn een paar jongen overleden. We besluiten het sterkste diertje te adopteren, in een poging tenminste iets te redden. We dopen hem Magnus.

Tussen alle bouwgekte door sleep ik nu dus een heel klein konijn mee in het rond, in een mandje, gewikkeld in een handdoek met een kruik ertegen. Die kruik moet om het uur opnieuw gevuld worden en bijna even zo vaak moet Magnus wat melk drinken, die we toedienen met een injectiespuit omdat het zo'n ontzettend klein beestje is. Wonderlijk genoeg heeft Magnus het snel door en hij lijkt het goed te doen. Na het eten wrijf ik zijn buikje en maak ik net als een konijnenmoeder zijn kopje en zijn kontje schoon en dat lijkt hij te waarderen. Hij gaapt zelfs heel tevreden naar me. Gelukkig heb ik de rest van de week vrij, anders moest hij mee naar mijn werk. De zaterdag erop neemt mijn vader afscheid bij Mölnlycke papierindustrie in Tilburg omdat hij met pensioen gaat. In overleg wordt besloten dat Magnus meegaat want thuisblijven is geen optie. Hij is zowaar gegroeid!

De feestelijkheden in Tilburg doorstaat hij goed, maar daarna gaat het mis. In onze onwetendheid hebben we koeienmelk gebruikt en nu blijkt dat konijnen daar niet tegen kunnen. Magnus haalt het niet en wij zijn ontroostbaar. De emotie is buitenproportioneel, maar alle spanning en uitputting zoekt een uitweg en Magnus is het ventiel. We begraven het kleine, dappere menneke onder de notenboom.